

**การวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมปัญหาของเยาวชน
ในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เตียงสา**
**Analysis of Language Use Reflection of the Youth's Problems
in the Novel Kwaa Ja Ruu Diang Sa**

สุกัญญา ขลิบเงิน¹ | Sukanya Klibngern¹

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมปัญหาของเยาวชนในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เตียงสา มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษา ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชน และศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา ผู้วิจัยใช้ผลงานการเขียนของโปต้นเรื่องกว่าจะรู้เตียงสา โดยทำการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยาย มีตัวละครที่สะท้อนพฤติกรรมของเยาวชน นำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา ซึ่งได้วิเคราะห์หิมทั้งสิ้น 11 ประเด็น ได้แก่ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำสแลง คำภาษาตลาด คำตำหรือคำหยาบ คำภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำเลียนเสียงพูด คำอุปมา คำอุปลักษณ์ การใช้สำนวน การใช้สัญลักษณ์ และการใช้ภาษาที่สะท้อนความรู้เตียงสาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา วิเคราะห์ได้ 3 ประเด็น ได้แก่ การใช้ภาษาแสดงความคาดคะเน การใช้ภาษาที่แสดงเงื่อนไข และการใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็น ผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา วิเคราะห์ได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1. สะท้อนปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว ได้แก่ ครอบครัวไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น ครอบครัวขาดความเข้าใจลูก ครอบครัวขาดการให้คำปรึกษา ครอบครัวควบคุมลูกทุกอย่าง การใช้ความรุนแรงในครอบครัว และ 2. สะท้อนปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของตัวเยาวชน ได้แก่ เยาวชนมีพฤติกรรมดื้อรั้น เยาวชนไม่รับผิดชอบการเรียน เยาวชนท้องในวัยเรียน เยาวชนติดยาเสพติด เยาวชนขาดความรู้ถูกหลอกเชื่อคนง่าย และผลการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา มีทั้งหมด 2 ประเด็น ได้แก่ 1. แนวทางแก้ปัญหาของเยาวชนที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ เยาวชนหนีออกจากบ้าน เยาวชนลักขโมย เยาวชนขายบริการทางเพศ และ 2. แนวทางแก้ปัญหาของครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ เข้มงวดกับลูกด้วยการกักขัง ปกป้องลูกมากเกินไป วางแผนชีวิตชัดเจนให้ลูกเดิน

คำสำคัญ : การใช้ภาษา, ภาพสะท้อน, ปัญหาของเยาวชน, นวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เตียงสา

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์/ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย/

E-Mail love_everlasting@hotmail.com

*E-Mail love_everlasting@hotmail.com ผู้ส่งบทความ /เบอร์โทร 082-982-4944 / รับเมื่อ วันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ.2566/

แก้ไขเมื่อ วันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2567/ ตอบรับเมื่อ วันที่ 31 มกราคม พ.ศ.2567/ เผยแพร่ วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2567

Abstract

The purpose of this study was to an analysis of reflections on youth problems in the novels Kwaa Ja Ruu Diang Sa. The objective is to analyze the use of language, Reflections on the problems of Youth and study how to solve the problems of young people in the novel Kwaa Ja Ruu Diang Sa. The researcher uses the work of Botan's writing in the novel Kwaa Ja Ruu Diang Sa. The samples were analyzed as follows: novel dialogue This research uses documented research methodology and presents the results in a descriptive-analytical way. Lecture with examples

The study suggested that 1) the analysis of language use in the novel knowing innocence, which analyzed 11 issues. Onomatopoeic words, Slang words, Market words, Low words, or Vulgar words. Foreign words, Abbreviations, Onomatopoeia, Similes, Metaphors, Idiomatic expressions, and Symbols. Using language that reflects the Kwaa Ja Ruu Diang Sa integrity can be analyzed in 3 issues using language to express speculation. Use of conditional language and the use of expressive language 2) The results of the analysis of the problems reflecting Youth in novels before knowing analyzed two issues: Namely: 1. Reflecting on the problems of Youth from families, i.e. families do not listen to opinions, the family lacks understanding, Lack of family counselling, the family controls everything and domestic violence 2. Reflecting on the problems caused by the behaviour of the Youth, such as the Youth's rebellious behaviour, the Youth is not responsible for studying pregnant children at school age. Youth addicted Young people lack knowledge and into believing in people. The study results on how to solve the problems of Youth in the novels Kwaa Ja Ruu Diang Sa were altogether two issues: 1. The wrong way to solve youth problems, including Youth running away from home, youth burglary, and Youth selling sex. 2. The wrong way to solve the family problem is to be strict with children by detention. Overprotective of children Make a life plan and draw a path for the child to walk. The problem is to be strict with children through detention. Overprotective of children Make a life plan and draw a path for your child to walk.

Keywords : Reflection Analysis, Youth Problems, Novel Kwaa Ja Ruu Diang Sa

บทนำ

นวนิยายนับได้ว่าเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งและเป็นเรื่องเล่าที่รับรูปแบบการเขียนมาจากตะวันตก มีลักษณะเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วที่ผู้เขียนสมมติขึ้น โดยอิงความจริงประกอบกับอาศัยการผูกเรื่องอย่างศิลปะ ได้มีการแบ่งนวนิยายตามเนื้อหา ซึ่งสายทิพย์ นุกุลกิจ (2543) ได้แบ่งลักษณะการจัดประเภทของนวนิยายออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ แบ่งตามแนวคิด แบ่งตามเนื้อหาของเรื่องและแบ่งตามแนวการเขียน นวนิยายที่ผู้วิจัยได้ทำศึกษานั้นเป็นนวนิยายที่แบ่งตามเนื้อหาของเรื่องโดยเป็นนวนิยายสะท้อนสังคม และเป็นนวนิยายที่เกี่ยวกับครอบครัวเพราะสามารถเห็นภาพสะท้อนสังคมได้อย่างชัดเจน โดยกล่าวถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกมาทั้งในด้านบวกและด้านลบของสมาชิกในครอบครัว ล้วนจะส่งผลกระทบต่อลูกที่ได้เข้าสู่วัยรุ่นหรือเยาวชน รวมถึงปัญหาของเยาวชนในสังคมไทยเป็นลักษณะพฤติกรรมการแสดงออกของเยาวชนที่ไม่เหมาะสมในหลาย ๆ ด้าน

จากพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมมีความวุ่นวายและขาดความไม่แน่นอนในสิ่งที่ยึดถือมักจะทำให้รู้สึกว่ายาวชนมีสิ่งที่ผิดแปลกไปกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม จึงมักจะแสดงพฤติกรรมต่อต้าน หรือเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานเดิมของสังคม ทำให้เห็นถึงปัญหาเยาวชนในด้านต่าง ๆ ดังที่ สมพงษ์ จิตระดับและอัญมณี บุญเชื้อ (2551) ได้กล่าวถึงปัญหาเยาวชนไว้ว่ามีทั้งหมด 9 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านยาเสพติด ปัญหาด้านพฤติกรรม ปัญหาด้านการศึกษา ปัญหาทางเพศการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาคุณธรรม จริยธรรม ปัญหาการใช้เวลาว่าง ปัญหาการก่ออาชญากรรม ปัญหาครอบครัวและปัญหาด้านมนุษย และมยุรี จารุปาน และคณะ (2555) ได้กล่าวว่า ปัญหาเยาวชนเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในยุคปัจจุบันที่เกิดขึ้น ความรวดเร็วมากกว่าสมัยก่อน เพราะความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารโทรคมนาคม และการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้ทำให้การถ่ายทอดการส่งผ่านวัฒนธรรม ข่าวสาร ความก้าวหน้าต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว การรับวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้าไปในสังคมนี้นิยมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและส่งผลต่อความเป็นอยู่ของคนในสังคมโดยเฉพาะเยาวชน

ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงส่งผลให้การดำเนินชีวิตของคนในสังคมได้มีรูปแบบที่ปรับเปลี่ยนไปตามกระแสสังคมสมัย ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของครอบครัวที่พ่อและแม่จะต้องช่วยกันประกอบอาชีพเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว จากเดิมที่พ่อมีหน้าที่หาเงิน ส่วนแม่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูก ส่งผลให้ทั้งพ่อและแม่มีเวลาใกล้ชิดลูกน้อยลง การอบรมเลี้ยงดูลูกเมื่อเติบโตขึ้นเป็นเยาวชนเป็นสิ่งที่พ่อแม่จะต้องให้ความใกล้ชิด ให้คำปรึกษา มีความเข้าใจเมื่อลูกเข้าสู่วัยรุ่น ในขณะที่เดียวกันทุกครอบครัวมีการอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละครอบครัว ย่อมส่งผลให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ซึ่งสาเหตุการเกิดปัญหาเยาวชนนั้น เกิดจากการเลี้ยงดูของครอบครัว ซึ่ง กมลพรรณ ชีวพันธ์ศรี (2547) ได้กล่าวถึงสาเหตุเกิดปัญหาเยาวชนที่เกิดจากการเลี้ยงดูของครอบครัว ได้แก่ ครอบครัวไม่มีความรู้ที่ถูกต้อง ในการพัฒนาการเลี้ยงดูอบรมเยาวชนทั้งจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู เป็นสาเหตุใหญ่ที่สุด ทำให้เลี้ยงดูลูกไม่ถูกทาง เช่น รักลูกไม่เท่ากันหรือสนใจแต่คนเล็ก ครอบครัวไม่มีเวลา ภาวะเศรษฐกิจสังคม ปัจจุบันที่พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องดิ้นรนทำมาหากิน เพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่าย การแข่งขันจะทำให้ไม่ค่อยมีเวลาดูแลอบรมเยาวชน ทั้งด้านอารมณ์ ร่างกาย จิตใจ พฤติกรรมและสติปัญญา ไม่มีตัวอย่างที่ดีให้เยาวชนเห็น

ไม่มีภาพสื่อต่าง ๆ สภาพแวดล้อมเยาวชนที่มี ความรุนแรง เช่น พ่อแม่ทะเลาะกัน ครอบครัวละเลยมากไป หรือปกป้องมากไป รักลูกผิดทาง ซึ่งถือว่าเป็นการฆ่าลูกทางอ้อม เช่น ชี้อรณมอเตอร์ไซค์ให้แล้วซึ่งซับซ้อนกับรถยนต์ตาย ครอบครัวขาดการปลูกฝังสิ่งดี ๆ ตั้งแต่เด็ก กลายเป็นผู้ขาดความรับผิดชอบ ขาดคุณธรรม ขาดระเบียบวินัย ขาดความอดทน แข็งแกร่ง และบางครอบครัว ไม่ได้เตรียมเป็นพ่อแม่หรือครอบครัว บังเอิญมีลูกหรือเยาวชนโดยไม่ได้ตั้งใจ

นอกจากนั้นพฤติกรรมของเยาวชนที่เกิดขึ้นสามารถรับรู้ได้จากความคิด การสื่อสาร ดังนั้นการใช้ภาษาของเยาวชนที่สื่อสารออกมานั้นสามารถทำให้เราเข้าใจความคิดของเยาวชนได้ว่าเยาวชนมีความรู้สึกอย่างไร เยาวชนกำลังเกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง หรือต้องการให้ช่วยเหลือ ซึ่งชำนาญ รอดเหตุภัย (2523) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาแต่ละประเภทได้แสดงออกถึงความรู้สึกที่สมจริง ช่วยให้เกิดความรู้สึกนึกคิด และกระตุ้นให้เกิดจินตภาพ การวิเคราะห์การใช้ภาษาของเยาวชนจึงมีความสำคัญที่จะทำให้นักในครอบครัวตระหนัก สังเกตพฤติกรรมของเยาวชนได้เพื่อช่วยเหลือ ป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาของสังคมในอนาคตได้

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษานวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสาวว่าเยาวชนมีการใช้ภาษาอย่างไร มีแนวทางแก้ปัญหาอย่างไร และเพื่อต้องการหาแนวทางการแก้ปัญหาที่ถูกต้องให้แก่เยาวชน ซึ่งแนวทางที่ได้จะเป็นประโยชน์แก่สถาบันครอบครัวและช่วยพัฒนาประเทศให้มีเยาวชนที่มีคุณภาพ นวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสาวผู้แต่ง คือ โบตัน เป็นนวนิยายสะท้อนสังคมเยาวชนปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นจากคนสังคมที่มีฐานะร่ำรวย ฐานะยากจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มีความสนใจที่จะวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมปัญหาของเยาวชนในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสาว เพื่อนำไปเป็นแนวทางการแก้การปัญหาของเยาวชนได้ถูกต้องเมื่อเยาวชนสามารถแก้ปัญหาในทางที่ถูกต้องได้ย่อมทำให้เยาวชนสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้อย่างแน่นอน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสาว
2. เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสาว
3. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสาว

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษาได้ใช้แนวคิดของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2523) เพื่อศึกษาถึงการใช้ภาษาตัวละครในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสาว และการใช้ภาษาที่สะท้อนความไร้เดียงสาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสาวเพื่อให้เข้าใจถึงความคิดของตัวละครในเรื่อง และศึกษาแนวคิดปัญหาของเยาวชน เพื่อศึกษาปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเยาวชน และแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชน แนวทางการแก้ปัญหาของครอบครัวที่ไม่ถูกต้องในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสาว (มยุรี จารุपाल และคณะ, 2555)

ขอบเขตการวิจัย

จากงานวิจัยได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมปัญหาของเยาวชน ในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา โดยประเด็นที่ศึกษา คือ ตัวบทนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา ประพันธ์โดยโบตัน โดยมีตัวละครเยาวชนที่แสดงบทบาทพฤติกรรมของเยาวชนที่โดดเด่น สะท้อนปัญหาของเยาวชน การใช้ภาษา ในนวนิยาย และแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา และข้อมูลที่น่าสนใจในการวิจัย มีดังนี้

1) ข้อมูลการประพันธ์ นวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา ประพันธ์โดยโบตัน ฉบับที่ใช้ในการวิจัยเป็นฉบับที่ตีพิมพ์เมื่อ พ.ศ. 2542

2) ชื่อตัวละครเยาวชน แวนทิพย์ ขยา

3) ภูมิหลังตัวละคร

ครอบครัวแวนทิพย์ แวนทิพย์เป็นลูกสาวที่เกิดในครอบครัวผู้ดี มีพ่อแม่เป็นนักธุรกิจ ทั้งพ่อและแม่มีเชื้อสายเจ้า ในครอบครัวแม่ของแวนทิพย์จะทำหน้าที่เลี้ยงดูลูกทั้งสองตามกรอบที่แม่ได้วางไว้ให้ แวนทิพย์เป็นลูกสาวสาวคนที่ 2 มีพี่ชายเป็นอาจารย์สอนอยู่มหาวิทยาลัย แม่ของแวนทิพย์ได้วางกรอบให้ลูกทั้งสองคน แวนทิพย์ที่ถูกแม่ดูแลอย่างเข้มงวด ให้เรียนอยู่โรงเรียนประจำ ห้ามคบเพื่อน ห้ามกิจกรรมทุกอย่างที่เด็กในวัยรุ่นควรได้เรียนรู้

ครอบครัวขยา เป็นครอบครัวชาวจีนเป็นร้านขายและซ่อมรถจักรยานยนต์ มีฐานะปานกลาง วันหนึ่งแวนทิพย์ได้พบกับขยาผู้ชาย และได้พลัดตั้งครมร์ ด้วยทั้งสองเป็นเยาวชนที่ยังไม่เคยได้ใช้ชีวิตภายนอกจึงตัดสินใจหนีและสุดท้ายขยาติดยาเสพติด ส่วนทิพย์นั้นขายตัวเพื่อนำเงินมาใช้ในการคลอคลุก กว่าจจะรู้จักชีวิตกว่าจะรู้เดียงสาที่ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้

ขั้นตอนการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ทำการอ่านนวนิยายเรื่อง กว่าจะรู้เดียงสา เมื่ออ่านเนื้อเรื่องจบแล้วได้ทำความเข้าใจ จากนั้นได้ทำการวิเคราะห์เนื้อเรื่องลงในแบบบันทึกภาพสะท้อนและการแก้ปัญหาของเยาวชน

2. กรอบแนวคิดการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2523) ได้แก่ การใช้คำในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา และการใช้ภาษาที่สะท้อนความไร้เดียงสาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา

3. กรอบแนวคิดภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา (มยุรี จารุปาน และคณะ 2555) ได้แก่ ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว และภาพสะท้อนปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของเยาวชน

4. กรอบแนวคิดแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา (มยุรี จารุปาน และคณะ 2555: 528-529) ได้แก่ แนวทางการแก้ปัญหาเยาวชนที่ไม่ถูกต้อง และแนวทางการแก้ปัญหาของครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง

จากการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนทางสังคมปัญหาของเยาวชนในนวนิยาย เรื่องกว่าจะรู้เพียงสา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษารอบแนวคิดที่มีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะทำการศึกษา ซึ่งกรอบแนวคิดที่นำมาศึกษานั้น เป็นแนวคิดที่สามารถนำมาวิเคราะห์ประเด็นของการวิจัยในการค้นหาคำตอบ ในการใช้ภาษา ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชน และแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เพียงสา ผู้วิจัยจึงได้นำกรอบแนวคิดนี้มาใช้ในการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ดังนี้

1. เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ใช้ตัวบทของตัวละครเอกที่มีบทบาทของเยาวชนโดดเด่น และตัวละครบทบาทของครอบครัวที่ปรากฏในเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง
2. นำตัวบทมาวิเคราะห์กับแนวคิด ทฤษฎีตามประเด็นที่ศึกษา จากนั้นได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ วิเคราะห์การใช้ภาษา ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนและแนวทางการแก้ปัญหา
3. ศึกษาเนื้อหานวนิยาย เรื่องกว่าจะรู้เพียงสา แล้วนำมาวิเคราะห์ ตามกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้
4. นำเนื้อหาที่ได้จากการวิเคราะห์ มาเขียน บรรยายเชิงพรรณนา พร้อมยกตัวอย่างประกอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์การใช้ภาษาในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา มี 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้คำในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา และการใช้ภาษาที่สะท้อนความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา ดังนี้

1.1 การใช้คำในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา วิเคราะห์ได้ 11 ประเด็น ได้แก่ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำสแลง คำภาษาตลาด คำตำหรือคำหยาบ คำภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำเลียนเสียงพูด คำอุปมา คำอุปลักษณ์ การใช้สำนวน การใช้สัญลักษณ์ สามารถยกตัวอย่างคำ ได้ดังนี้

คำเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึง คำที่เกิดจากการเลียนแบบเสียงที่ได้ยินตามจริง เช่น เพลงฉับเป็นคำที่ให้ความรู้สึกที่สมจริง ช่วยให้เกิดความรู้สึกนึกคิด และกระตุ้นให้เกิดจินตภาพ

ตัวอย่าง “ขยาเลี้ยวรถวงแคบ เสียงลมปะทะหูดังวืด ทุกอย่างคงเป็นไปด้วยดีหากไม่มีรถบรรทุกเล็กคันหนึ่งวิ่งเข้ามาในถนนสายนั้น ขยารีบหลบแต่ความเร็วทำให้รถเอียงและพลิกคว่ำลง...” (โบตัน, 2542: 83)

คำว่า “วืด” เลียนเสียงธรรมชาติจากเสียงของลมที่พัดผ่านหูหรือเสียงของลมที่ปะทะกับร่างกายจนเกิดเสียงขึ้นมาตามธรรมชาติ

คำสแลง หมายถึง คำที่ใช้ให้วิปลาสคลาดเคลื่อนไปจากปกติในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นด้านเสียงการเขียน และความหมาย เช่น ด้านเสียงและการเขียน คำว่า หย่อย

ตัวอย่าง “ไอ้ท่าทางเหมือนจิกโก่หนังฝรั่ง ทุเรศ ไม่ทำมาหาแตก เอาแต่เดินยักเอวยักไหล่เกี้ยวผู้หญิงเอาตัวไม่รอด” (โบตัน, 2542: 30)

จากข้อความมีคำสแลงหรือคำคนอง คือคำว่า จึกโก๋หมายความว่า น. นักเลง, อันธพาล, พวกกวนบาทาที่เป็นผู้ชาย

คำภาษาตลาด หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่ว ๆ ไป โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่น โรงพัก เล่นหนัง

ตัวอย่าง “รายงานตัวกับเจ้านายและผลงานอันล้มเหลว สีหน้าของเจ้านายสองผัวเมียดำคร่ำเครียดคงนอนไม่หลับและโกรธแค้นเต็มประดา” (โบทัน, 2542: 195)

จากข้อความมีคำภาษาตลาด คือคำว่า ผัว หมายความว่า น. สามี, ชายที่เป็นคู่ครองของหญิงเมีย หมายความว่า น. ภรรยา, หญิงที่เป็นคู่ครองของชาย

คำต่ำหรือคำหยาบ หมายถึง คำที่ไม่สุภาพและส่อไปในทางหยาบคาย เช่น คำต่ำ คำสบถ และคำเสียดสี

ตัวอย่าง “โอย ไม่เอา เหนื่อยจะตายหาอยู่แล้ว ขยาสำรากด้วยความเดือดดาล “ข้าวปลาก็กินกันมาแล้วยังจะให้ออกไปอีก ถ้าออกไปหาซื้อคนเดียวไหมละ ถ้าถ้าก็ไป” (โบทัน, 2542: 210)

จากข้อความมีคำต่ำหรือคำหยาบ คือคำว่า ตายหา หมายความว่า อ. คำอุทาน หรือประกอบคำอุทานเพื่อบอกว่าแย่ หรือ เลวร้ายเต็มที่

คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภิคุ โซดา

ตัวอย่าง “ทั้งสองไม่ได้นั่งโต๊ะหากไปนั่งอยู่ที่ม้านั่งหน้าเคาน์เตอร์ขาย ขยาก็เข้าไปใกล้ ม้านั่งยังมีเหลืออยู่หลายตัว แต่ด้านข้างแว่นทิพย์ไม่ว่า นั่งห่างไปอีกนิดก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ เขาบอกตัวเองมีเพื่อนของหล่อนนั่งขวางอยู่ก็ยิ่งดี” (โบทัน, 2542: 55)

จากข้อความมีคำภาษาต่างประเทศ คือคำว่า เคาน์เตอร์ หมายความว่า น. โต๊ะสำหรับรับจ่ายเงินหรือแสดงสินค้าตามร้านค้า

คำย่อ หมายถึง คำที่เขียนอย่างย่อเพื่อประหยัดถ้อยคำ เช่น ผอ. รร. สนง.

ตัวอย่าง “วิชาการเรือนใจ จบมัธยมแล้วก็เรียนการเรือนต่อ วิชาแม่บ้านการเรือนของฝรั่งเค้าไม่ใช่แบบไทยหรอกนะ แล้วเธอก็เอยชื่อโรงเรียนแม่ชีชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ เค้าสอนกันนิยมเรียนกันมากทีเดียวว่าเหมาะกับคุณหญิงในอนาคต...” (โบทัน, 2542: 71)

จากข้อความมีคำที่มีคำย่อ คือคำว่า กรุงเทพฯ ย่อมาจากคำว่า กรุงเทพมหานคร

คำเสียงเสียดสี หมายถึง คำที่เขียนถ่ายทอดออกมาให้เหมือนกับเสียงพูดให้มากที่สุด

ตัวอย่าง “ไม่มีใครฆ่าหลานคนโปรดหรอกน้าอามา แค่นี้มีรถใช้เท่านั้นร้องเหมือนควายถูกเชือดหน่อย สบายเคยตัว คนอื่นเขาถีบจักรยานกันมาแต่เด็กจนโตไม่มีปัญหา พอถึงไอ้คนนี่ถีบรถไม่ได้ ขึ้นรถเมล์ไม่ได้ อามาย่าออกมาเกะกะน้า เดินก็ไม่คล่องแล้ว เข้าไปข้างใน ไป” (โบทัน, 2542: 31)

จากข้อความมีคำเลียนเสียงพูด คือคำว่า ไป เลียนเสียงพูดมาจาก ไป

คำอุปมา หมายถึง การเปรียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่งและมีคำแสดงการเปรียบเทียบปรากฏอยู่ เช่น เหมือน

ตัวอย่าง ชักผ้าถุงไปคืนเขาเสียก่อน แล้วเสื้อผ้าเราที่สุ่ม ๆ ไว้ตั้งแต่วันเดินทางนั้นด้วย ตั้งก็ชุด แล้วคืนเก็บเอาไว้ในกระเป๋ามีหวังไม่มีใส่” เขาสั่งเอา ๆ แวนทิพย์แหม่มปาก นึกในใจว่าสั่ง**ราวกับ**หล่อนเป็นคนรับใช้ แต่หล่อนก็พยายามทำตามเพราะรู้แกล้งใจที่ว่าที่เขาสั่งนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและถูกต้อง (โบทัน, 2542: 216)

จากข้อความมีคำอุปมา คือคำว่า ราวกับ เป็นการเปรียบ การออกคำสั่งที่ไม่สนใจว่าจะสามารถทำได้หรือไม่

คำอุปลักษณ์ หมายถึง ความเปรียบแสดงลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน เพื่ออิงความหมายของสิ่งนั้นโยงไปถึงเรื่องที่ต้องการจะอธิบาย

ตัวอย่าง “ขยาอาจจะฝันมากไปหน่อยกระมัง คุณพ่อได้อะไรไปแค่ไหนคุณแม่ไม่ใช่คน**จิต**เลย ท่านจะปล่อยให้คุณพ่อเสวยสุขกับเมียใหม่เชียวหรือ” (โบทัน, 2542: 269)

จากข้อความมีคำ อุปลักษณ์ คือคำว่า จิต หมายถึง คนที่ไม่เอาเรื่องใคร หรือปล่อยวางเรื่องต่าง ๆ ได้

การใช้สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่กระตัดรัด คมคายกินใจผู้ฟัง ไพเราะสละสลวยและมีความหมายลึกซึ้ง

ตัวอย่าง “ในที่สุดก็ลงนั่งถอนใจ ได้แต่บ่น “**ตามบุญตามกรรม** กลับมาแม่จะเอาเลือดชั่วมัน ออกเสียบ้าง” แต่แม่สาวน้อยไม่กลับบ้าน และคงไม่กล้ากลับด้วย” (โบทัน, 2542: 196)

จากข้อความมีการใช้สำนวน คือคำว่า **ตามบุญตามกรรม** หมายถึง การปล่อยทุกอย่างไปโดยที่ไม่สนใจว่าจะดีหรือไม่ดี

จากการใช้คำของตัวละครจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนได้ถ่ายทอดการใช้คำแต่ละคำ โดยยึดจากตัวละครว่าอยู่ในช่วงวัยใด ซึ่งจะเน้นให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก ที่ถ่ายทอดจากการพูดที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วสามารถจินตนาการได้

1.2 การใช้ภาษาที่สะท้อนความไร้เดียงสาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา วิเคราะห์ได้ 3 ประเด็น การใช้ภาษาแสดงความคาดคะเน การใช้ภาษาที่แสดงเงื่อนไข และการใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็นสามารถยกตัวอย่างคำ ได้ดังนี้

การใช้ภาษาแสดงความคาดคะเน หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่ผู้พูดคาดคะเน จะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้เป็นการลดความรุนแรงของสถานการณ์ในการคาดเดา (สิทธิธรรม อ่องจุฬินวัฒน์, 2552: 63)

ตัวอย่าง แกอาจจะต้องไปไหนเลยก็ได้ อาจจะแค่หนีไปเที่ยวกับบวสิรัตน์ เป็นไปได้ไหมคะคุณแกโมโหที่ซังแกมากนักเลยทำให้ตกใจกันเสียบ้าง” (โบทัน, 2542: 183) จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็นของตนเองที่มาจากความเชื่อและการกระทำของตนเองที่กระทำต่อลูก ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำต่อลูก จึงได้แต่คาดคะเนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะถูกหรือไม่ถูกต้องตามที่ตนเองคิด

การใช้ภาษาที่แสดงเงื่อนไข หมายถึง การใช้ภาษาที่บอกถึงเงื่อนไขเพื่อลดความรุนแรงหากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้พูดคุยกันไว้ สิทธิธรรม อ่องจุฬินวัฒน์ (2552: 63)

ตัวอย่าง “หากทำแท้งก็ผิดบาป หากออกแล้วทั้งก็เป็นแม่ใจยักษ์ ไม่เห็นมีใครพูดถึงพ่อใจยักษ์ทั้งลูกตั้งแต่อยู่ในท้องแม่เลยสักคน” (โบทัน, 2542: 77)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้ภาษาที่คิดเพื่อหาทางออกในสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่มากสำหรับเยาวชนซึ่งตัวละครไม่สามารถที่จะขอคำปรึกษาและขอคำแนะนำจากคนในครอบครัวได้เลย จึงได้ใช้ภาษาที่เป็นการคาดเดาแต่ยังไม่ได้ตัดสินใจทำในสิ่งที่ตนเองนั้นได้คิดไว้ เพราะความรู้สึกกลัวและยังเป็นเยาวชนจึงไม่กล้าตัดสินใจทำในสิ่งที่เกินกำลังของตนเอง

ตัวอย่าง “ถ้ารายงานท่านคุณหนูจะต้องโกรธ” (โบตัน, 2542: 303)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้ภาษาที่บอกถึงอารมณ์และความรู้สึกในการที่จะต้องตัดสินใจว่าจะต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าเลือกไม่ถูกต้องก็อาจจะถูกตำหนิหรือถูกทำโทษได้

การใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็น หมายถึง การใช้ภาษาที่ผู้พูดแสดงความคิดเห็นไม่มีถูกหรือผิด และเปิดโอกาสให้ผู้ฟังโต้แย้งได้ สัทธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2552: 63)

ตัวอย่าง “...ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ โตขึ้นมาได้ยังไง หุงข้าวก็ไม่เป็นแล้วผมก็ต้องหนีหัวซุกหัวซุน ผมไม่ควรเชื่อคุณ พวกหนีมาเลย ทำไมคุณไม่คิดไปทำแท้งหา ทำไมไม่ป้องกันอย่าให้ท้อง...” (โบตัน, 2542: 235)

จากข้อความข้างต้น เป็นการใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีความเชื่อว่าแว่นทิพย์ทำงานบ้านเป็นเพราะโตแล้ว แต่ในความเป็นจริงแว่นทิพย์ทำอะไรไม่เป็นเลย

จากการใช้คำในนวนิยายจะเห็นได้ว่า การใช้คำมีความสำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อความคิด ความรู้สึกของตัวละครที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอด ให้มีความเหมาะสมกับตัวละครให้มากที่สุด

2. การวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เพียงสา ซึ่งได้วิเคราะห์ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) สะท้อนปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว ได้แก่ ครอบครัวไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น ครอบครัวขาดความเข้าใจลูก ครอบครัวขาดการให้คำปรึกษา ครอบครัวควบคุมลูกทุกอย่าง การใช้ความรุนแรงในครอบครัว 2) สะท้อนปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของตัวเยาวชน ได้แก่ เยาวชนมีพฤติกรรมดื้อรั้น เยาวชนไม่รับผิดชอบการเรียนเยาวชนท้องในวัยเรียน เยาวชนติดยาเสพติด เยาวชนขาดความรู้ถูกหลอกเชื่อคนง่าย สามารถยกตัวอย่างของข้อความที่สะท้อนปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว ได้ดังนี้

ครอบครัวไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น

ตัวอย่าง “พี่ชายใหญ่คนนี่วางแผนขยายงานตลอดเวลา จากขายจักรยาน เป็นขายรถจักรยานยนต์ และจะขยับขึ้นมาขายรถยนต์ รถกระบะ อะไรพวกนี้ แม้แต่มีลลิกา พี่ชายก็บงการจะให้เรียนบัญชี จะได้มาช่วยทำงานคลุมด้านการเงินการบัญชีของร้าน” (โบตัน, 2542: 28-29) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงครอบครัวที่มีพี่ชายคนโตได้วางแผนให้น้องแต่ละคนเล่าเรียนหาความรู้ด้านต่าง ๆ เพื่อมาช่วยกิจการของครอบครัว

ครอบครัวขาดความเข้าใจลูก

ตัวอย่าง “จะมีแฟนก็หาคนที่มีสกุลรุนชาติหน่อยนะยะ ไม่ใช่ไปคว่าลูกเจ๊กขายข้าวสารอย่างพี่ชายแกมา” “โอ้ คุณแม่ เขาเป็นด็อกเตอร์เชียวนะคะ หาได้ง่าย ๆ หรือสวยด้วย ความรู้สูงฐานะก็ดี” (โบตัน, 2542: 23) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงบทสนทนาระหว่างแม่กับแว่นทิพย์ในเรื่องที่พี่ชายของแว่นทิพย์ได้ภรรยาที่ไม่ถูกใจแม่เพราะเป็นผู้หญิงที่ไม่มีชาติตระกูล แม้ว่าจะมีการศึกษาที่สูงก็ตาม

ครอบครัวขาดการให้คำปรึกษา

ตัวอย่าง “หล่อนไม่เคยรู้จักโลก ขาดประสบการณ์ทุกอย่างนอกจากประสบการณ์ในบ้านและในห้องเรียน แวนทิพย์นึกไม่ออกว่าสิ่งที่หล่อนจำใจเรียนจำใจฝึกหัดนั้นจะให้ประโยชน์อะไรหล่อนได้เมื่อเติบโตขึ้น และหล่อนจะต้องทำงานทำการอะไรประกอบอาชีพอะไร” (โบทัน, 2542: 41) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงการที่แวนทิพย์ ขาดการถูกอบรมสั่งสอนในเรื่องของงานบ้าน และการใช้ชีวิตในโลกภายนอก ทำให้แวนทิพย์ ขาดประสบการณ์ในการใช้ชีวิตและขาดการวางแผนชีวิตในอนาคตข้างหน้า

ครอบครัวควบคุมลูกทุกอย่าง

ตัวอย่าง “แวนทิพย์ไม่ตอบแต่หล่อนทราบเหตุผลดีว่าทำไมพี่ชายจึงไม่ยอมออกจากราชการมาช่วยทำงานโรงงาน เขาต้องการเป็นอิสระต่างหาก ไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของมารดา และเข้าไปรับราชการกระทรวงต่างประเทศเพราะไม่ชอบพิธีรีตรองทั้งหลาย” (โบทัน, 2542: 63) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าแม่ควบคุมพี่ชายของแวนทิพย์ทุกอย่าง ดังนั้นพี่ชายของแวนทิพย์ไม่ออกจากราชการเพื่อมาช่วยแม่ทำงานที่โรงงาน เพราะรู้ว่าเมื่อมาทำงานกับแม่แล้วตนเองจะถูกแม่สั่งให้ทำทุกอย่างตามความต้องการของแม่ ซึ่งตนเองไม่สามารถปฏิเสธได้

การใช้ความรุนแรงในครอบครัว

ตัวอย่าง “แกนต์ใคร ไปเกี่ยวกับใคร ผู้ชายที่ไหน ลูกไม่รักดี” ฝ่ามือมารดาซัดลงที่แก้มขวาของหล่อน เห็นรอยนิ้วแดงเต็มแก้ม แวนทิพย์ยังคงนิ่ง” “เจ้าหมอสุนทรียานั่นใช่ไหม แกนต์แนะเจ้าสุนทรียานั่นใช่ไหม เสียงแหลมก้อง แวนทิพย์ส่ายหน้า” (โบทัน, 2542: 164) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงในครอบครัวซึ่งแม่ได้ตบหน้าแวนทิพย์ซึ่งเกิดจากอารมณ์ของแม่ที่โกรธมากจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ การกระทำของแม่นั้นถือเป็นการใช้ความรุนแรงย่อมส่งผลกระทบต่อจิตใจของแวนทิพย์เป็นอย่างมาก

การสะท้อนปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของตัวเยาวชน สามารถยกตัวอย่างข้อความ ได้ดังนี้

เยาวชนมีพฤติกรรมดื้อรั้น

ตัวอย่าง “พรุ่งนี้จะหนีไปเยี่ยมขยา กักตึนกันนะคุณแม่ จะต้องหนีเที่ยวให้เกือบทุกวันเลย เด็กสาวตัดสินใจด้วยแสนจะคับแค้นในหัวอก “เราจะหนี “แฟน” อย่างเพื่อน ๆ เขาบ้าง ชีวิตอาจจะหายเหงาหายเซ็ง ไม่ต้องมานั่งจับเจ้าอยู่แต่ในบ้านอย่างนี้” (โบทัน, 2542: 92) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของแวนทิพย์ ซึ่งเป็นเยาวชนที่มีความดื้อรั้น เพราะแวนทิพย์อยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่อยากลอง และคิดว่าตนเองนั้นสมควรที่จะมีแฟนได้แล้ว และแม่ได้กีดกันแวนทิพย์กับขยา ทำให้แวนทิพย์หนีไปหาขยา ทำให้เห็นว่าแวนทิพย์มีพฤติกรรมที่ดื้อรั้นจนไม่ฟังคำเตือนของแม่เลย

เยาวชนไม่รับผิดชอบการเรียน

ตัวอย่าง “มึงไม่ได้เรียนอ่อน มึงขี้เกียจต่างหาก ตอนเด็ก ๆ มึงเรียนเก่งกว่าอาสงนังหนึ่งเท่าไหน ครูชมกันทั้งนั้น ตอนหลังเอาแต่เตะบอลถึงได้เสียเรียน พอเตะบอลดั่งกิริได้คบผู้หญิง ที่นี้เลยไปกันใหญ่ สิ้นปีลาออกมาช่วยกันทำงาน” (โบทัน, 2542: 171) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของขยาที่ไม่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง แต่กลับทุ่มเทให้กับฟุตบอลมากกว่าการเรียน ซึ่งขยาไม่ได้เรียนไม่เก่งแต่ขยา

ขาดความรับผิดชอบในการเรียน ดังนั้นเมื่อพฤติกรรมของชายเป็นแบบนี้ทางครอบครัวจะไม่ให้เขาเรียนต่อ แต่ให้ลาออกมาช่วยที่บ้านทำงาน

เยาวชนท้องในวัยเรียน

ตัวอย่าง “พยายาลไม่ได้นี้กระแวงเลยว่แว่นทิพย์แพ้ท้อง ก็หล่อนเป็นเด็กต้ออกปำนนั้นอยู่โรงเรียนมาก็หลายปีแล้ว ครอบครัวเข้มงวด เป็นลูกผู้ดีชั้นสูง กิริยามารยาทสมบูรณ์แบบ ไม่เคยไปเหลวไหลที่ไหน” (โบตัน, 2542: 166) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของเยาวชนท้องในวัยเรียน ซึ่งจากพฤติกรรมของแว่นทิพย์นั้น เป็นเด็กเรียบร้อย อยู่กฎระเบียบของแม่และโรงเรียน จึงไม่มีใครคิดว่าแว่นทิพย์จะท้องในวัยเรียน

เยาวชนติดยาเสพติด

ตัวอย่าง “ชายติดยาเสพติด เขาอยู่ในกลุ่มโสเภณีทุจริต ผู้ใช้ยาเสพติดเป็นบ่วงล่อให้หนุ่มน้อยไร้เดียงสา เช่นชายติดกับ ขวบอย่างชัดแจ้งว่าผู้ต้องหาทุกคนติดยาเสพติดรวมทั้งหนุ่มที่ขี่มอเตอร์ไซด์และถูกตำรวจยิงตายด้วย” (โบตัน, 2542: 316) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงชายที่ติดยาเสพติด ซึ่งชายเป็นเยาวชนย่อมมีความไร้เดียงสา และในขณะเดียวกันชายก็อยู่ในวัยที่อยากลอง จึงต้องตกอยู่ในวังวนของยาเสพติด ไม่สามารถที่จะถอนตัวออกไม่ได้เลย

เยาวชนขาดความรู้ถูกหลอกเชื่อคนง่าย

ตัวอย่าง “เราจะพาพวกเธอไปทำงานปักษ์ใต้ สามคนนี้ด้วยอยู่มาหาชัยมาก่อน ตอนนี้จะเปลี่ยนที่ทำงานทางใต้ ทางนี้เงินมันไม่ดีเท่า พี่เฒ่าเค้าบอกว่าเธอน่ะคนพิเศษ ให้ดูแลดี ๆ หน่อยมีลูกติดมาด้วย” (โบตัน, 2542: 320) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงความไว้วางใจเชื่อใจคนใกล้ตัวและคนที่พบเจอกันได้ไม่นาน ทำให้แว่นทิพย์โดนหลอกให้ไปขายตัวอยู่ที่ภาคใต้ โดยที่ตนเองไม่รู้เรื่องและไม่เต็ม

3. ผลการศึกษาแนวทางแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา

มีทั้งหมด 2 ประเด็น ได้แก่ 1. แนวทางแก้ปัญหาของเยาวชนที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ เยาวชนหนีออกจากบ้าน เยาวชนลักขโมย เยาวชนขายบริการทางเพศ 2. แนวทางปัญหาของครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ เข้มงวดกับลูก ด้วยการกักขัง ปกป้องลูกมากเกินไป วางแผนชีวิตขีดเส้นทางให้ลูกเดิน สามารถยกตัวอย่างข้อความวิธีการแก้ปัญหาของเยาวชนที่ไม่ถูกต้อง ได้ดังนี้

เยาวชนหนีออกจากบ้าน

ตัวอย่าง “หนีสี่ หล่อนบอกตัวเอง แต่จะหนีไปไหนกัน ชายคนเดียวเท่านั้นจะแก้ปัญหานี้ได้ เขาเคยชักชวนหล่อนหนีเข้าเมืองหลวง เผอิญชีวิต เห็นที่จะต้องคิดหนัก” (โบตัน, 2542: 165) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงการแก้ปัญหาของแว่นทิพย์ที่ไม่สามารถหาทางออกได้ เพราะการหนีออกจากบ้านเป็นวิธีเดียวที่จะได้ใช้ชีวิตอยู่กับชาย อย่างที่ตนเองต้องการ สาเหตุการหนีออกจากบ้านเพราะถูกกีดกันในเรื่องของความรัก

เยาวชนลักขโมย

ตัวอย่าง “หล่อนแอบเอาข้าวของทองหยองเงินทองทั้งหมดที่มีติดตัวใส่กระเป๋าถือใบเล็กยกดอกเสื้อมาด้วย สมุดเงินฝากออมสินซุกอยู่ใต้เสื้อผ้า หล่อนพร้อมจะไปได้ทุกเมื่อที่โอกาส” (โบตัน, 2542: 165) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของแว่นทิพย์ที่ได้มีการวางแผนในการที่จะหนีออกจากบ้าน โดยการขโมยเงิน

สิ่งของมีค่าเก็บไว้ เพื่อรอโอกาสที่จะหนีออกจากบ้าน ซึ่งการกระทำของแวนทิพย์นั้นเป็นการวางแผนล่วงหน้า แต่แวนทิพย์ไม่ได้คิดถึงสิ่งที่จะตามมาจากการกระทำของตนเอง

เยาวชนชายบริการทางเพศ

ตัวอย่าง “อย่าขัดใจเสียแล้วกัน” แวนทิพย์เพิ่งรู้ความหมายของประโยคนี้นี่เองแท้เมื่อพักอยู่ในสโมสรแห่งนั้นมาได้ห้าวัน ห้าวันที่ได้อยู่ติดกันก็ใกล้เคียงกับอยู่บ้านพ่อแม่แม่จะต้องทำงานกลางคืน ผีน้อยเอาใจบรรดาหนุ่มแก่ทั้งหลายที่มาหาความสุขในสโมสร พวกเขาไม่ได้สนใจหล่อล่อนซักเท่าไร สิ่งเครื่องดื่มบ้างขอผ้าเย็นเช็ดหน้าบ้าง เขาสนใจกับเกมตรงหน้ามากกว่า (โบตัน, 2542: 302) จากข้อความข้างต้น แวนทิพย์ถูกแฉล้มลงให้ไปทำงานบริหารแต่ไม่ได้บอกอย่างละเอียดว่าเป็นงานบริหารประเภทไหน จนแวนทิพย์ได้ไปสัมผัสเองจึงรู้ว่าเป็นงานบริการหรืองานขายตัว จึงทำให้เขาารู้สึกรังเกียจตัวเองมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่ต้องออกมาเจออะไรเช่นนี้

จากวิธีการแก้ปัญหาของครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง สามารถยกตัวอย่างข้อความ ได้ดังนี้

เข้มงวดกับลูกด้วยการกักขัง

ตัวอย่าง “ทางโรงเรียนขอให้นักหนาว่าดูแลเด็กดี เข้มงวดกวดขันทั้งความประพฤติและการเรียน แต่แวนทิพย์เข้าออกได้โดยไม่มีใครรู้เห็น วันก่อนมีเด็กเล็กคนหนึ่งหนีกลับบ้านด้วยวิธีการซ่อนตัวไปในรถส่งขนม วุ่นวายกันทั้งโรงเรียน พ่อแม่ว่าแกล้งนักร้องต้องส่งมาให้ครูอบรม แต่เด็กต้องการอยู่บ้านมากกว่า ไม่ได้คิดหนีไปไหน แกติตรรถส่งขนมไปลงตลาดแล้วขึ้นรถสองแถวกลับบ้าน” (โบตัน, 2542: 159) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงแนวทางป้องกันของครอบครัว เมื่อครอบครัวเกิดความกังวลในพฤติกรรมของลูก จึงได้ให้ลูกเข้าโรงเรียนประจำเพราะพ่อแม่มีความเชื่อว่าโรงเรียนประจำ มีความเข้มงวดและฝึกอบรมให้แก่ลูกได้ แต่ในความเป็นจริง ลูกต้องการอยู่บ้านมากกว่าที่จะไปอยู่โรงเรียนประจำ ซึ่งการเข้มงวดของพ่อแม่ที่ส่งลูกไปอยู่โรงเรียนประจำนั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของลูกเป็นอย่างมาก

ปกป้องลูกมากเกินไป

ตัวอย่าง “หล่อนจะกลับไปหรือยังนะ หล่อนคงไม่ซื้รถเครื่องเองอย่างเด็กผู้ชาย ทำทางหล่อนไม่ใช่คนกล้า พอจะซื้รถหวาดเสียวพวกนี้ได้แน่ พ่อของหล่อนเป็นพวกเจ้าคุ่มเก่าคงมีรถยนต์มารับส่งลูกเอง ไม่ให้ลูกสาวนั่งรถสองแถวหรือถีบจักรยานกลับบ้านแน่” (โบตัน, 2542: 16) จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงการที่ทางบ้านไม่เปิดโอกาสให้แวนทิพย์ได้ลองใช้ชีวิตในแบบอื่น ๆ แต่กลับให้ใช้ชีวิตอยู่แต่ในกรอบ ไปข้างนอกก็มีคนคอยดูแลไปรับไปส่ง ไม่ได้ลองใช้ชีวิตด้วยตนเองเหมือนเด็กทั่วไป

วางแผนชีวิตชัดเจนเส้นทางให้ลูกเดิน

ตัวอย่าง “ไม่ต้องทำหรอก โรงงานทอผ้าเรามี ลูกไม่จำเป็นต้องร่ำเรียนวิชาชีพ เรียนพวก ศิลปศาสตร์ ประดับตัวก็พอแล้ว หน้าทีของลูกก็เป็นผู้หญิง”นี่คือความคิดของมารดา “ผู้ชายที่จะแต่งงานกับลูกก็ต้องอยู่ในฐานะที่เหมาะสมกัน คู่ควรกัน ลูกไม่ต้องทำงานงก ๆ หน้าดำคร่ำเครียดหรอกจ๊ะ แวนทิพย์ดูแลบ้านช่อง ดูแลคนงานบ้าง ช่วยคิดเรื่องการเงินการทองนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พอแล้ว” (โบตัน, 2542: 41) จากข้อความข้างต้น แม่ของแวนทิพย์วางแผนอนาคตให้ลูก โดยไม่ให้โอกาสลูกได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ทั้งที่วัยของแวนทิพย์นั้น ต้องได้เรียนรู้ชีวิตสิ่งต่าง ๆ จากโลกภายนอกบ้าง

จากการวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา ทำให้ทราบว่าปัญหาส่วนใหญ่มาจากครอบครัวเพราะครอบครัวเป็นสถานที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอน เลี้ยงดูเยาวชนเพื่อให้เยาวชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ ดังจะเห็นได้จากตัวละครที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่แตกต่างกัน ย่อมทำให้เยาวชนมีโอกาที่จะพยายามแก้ปัญหาและหาทางออกที่ผิด จนเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา ซึ่งสาเหตุมาจากการขาดผู้นำทางที่ถูกต้อง

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยาย เรื่อง กว่าจะรู้เตียงสา สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์การใช้ภาษาในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา มี 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้คำและการใช้ภาษาที่สะท้อนความไร้เตียงสาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา เป็นเครื่องมือที่นักเขียนใช้ในการสื่อความคิดความรู้สึกและเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งนักเขียนได้เขียนตามความเหมาะสมของเนื้อหาและตัวละคร ในขณะเดียวกัน นวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เตียงสา คำที่ใช้นั้นเป็นคำที่เยาวชนนิยมใช้ สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาของเยาวชนที่สื่อออกมาจากความคิด เป็นการใช้ภาษาของกลุ่มคนทั่วไปในสังคมที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย การใช้ภาษามีความสำคัญต่อสังคมเพราะจะต้องใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งในนวนิยายกว่าจะรู้เตียงสา ได้สะท้อนถึงความคิดและการกระทำของตัวละครที่เป็นเยาวชน ที่ตัดสินใจทำในสิ่งที่ผิด เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผ่านถ้อยคำและบทบรรยายที่ตัวละครสื่อสารออกมา ทำให้เราเข้าใจข้อจำกัดและวิธีคิดวิธีสื่อสารผู้คนในวัยนั้นอย่างผู้ผ่านโลกมาก่อน ที่พร้อมจะแนะนำสั่งสอน ให้อภัย และให้โอกาสพวกเขาได้เติบโตขึ้นในทุกด้านต่อไปในวันข้างหน้า ดังนั้นการใช้ภาษาจึงเป็นการสื่อถึงความคิด การตัดสินใจในการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตในวัยเยาวชนที่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียน แต่ต้องมีชีวิตที่ดีขึ้นจากการขาดประสบการณ์ชีวิตโลกภายนอก และการกระทำของตนเองที่ไม่สามารถกลับไปแก้ไขในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปได้ ดังนั้นสังคมควรให้ความสำคัญแก่เยาวชน โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันที่มีความสำคัญในการปลูกฝังและเลี้ยงดูเยาวชนให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ เพราะถ้าเยาวชนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้องย่อมทำให้เยาวชนสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mengxiao Sun (2561) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายจีนกำลังภายในที่ประพันธ์โดยชาวไทย พบว่า ลีลาการใช้ภาษาที่พบมากที่สุดได้นวนิยายจีนกำลังภายใน คือ คำต่ำหรือคำหยาบ คำต่ำหรือคำหยาบ คำแสดงเสียง คำบ่งบอกอารมณ์หรือความรู้สึก คำหรือสำนวนของภาษาจีน และคำที่มีความหมายโดยนัย ลีลาการใช้ภาษาด้านภาพพจน์ที่พบมากที่สุดได้นวนิยายจีนกำลังภายใน คือ อุปมา รองลงมาคือ ปรากฏการณ์ อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน ปฏิปฐณา และสัญลักษณ์สาเหตุที่ปรากฏการใช้ภาพพจน์อุปมา มากที่สุด เนื่องจากการใช้ภาพพจน์อุปมาทำให้ผู้อ่านเห็นภาพตามลำดับของสถานการณ์นั้น ชัดเจนมากขึ้น และทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามอ่านต่อไป

2. การวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา เป็นการสะท้อนปัญหาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว และสะท้อนปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของตัวเยาวชน เนื่องจากตัวละครอยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่อยากลอง อยากรู้ อยากเห็น ประกอบกับถูกครอบครัวเลี้ยงดูโดยที่ไม่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ เมื่อเกิดความผิดพลาดจากการกระทำของตนเองขึ้น จึงทำให้ไม่สามารถที่จะขอคำปรึกษา คำชี้แนะในทางที่ถูกต้องได้ จนต้องคิดหาทางออก โดยการหนีออกจากบ้าน ในขณะที่เป็นเยาวชน และต้องทำทุกอย่างด้วยตนเอง ซึ่งการกระทำของเยาวชนย่อมส่งผลกระทบต่อครอบครัว ในการแก้ปัญหาในสิ่งที่เยาวชนกระทำลงไป ดังนั้นสังคมควรให้ความรู้แก่สมาชิกภายในครอบครัว ในการอยู่ร่วมกัน รวมถึงการเคารพสิทธิของกันและกัน เพราะจะเป็นการป้องกันเยาวชนไม่ให้นำความเดือดร้อนมาสู่สังคม เช่น เยาวชนท้องก่อนวัยเรียน เยาวชนติดสารเสพติด รวมถึงการที่เยาวชนถูกหลอกจากบุคคลที่ไม่หวังดี ซึ่งถ้าสังคมไม่ให้ความสำคัญและป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นย่อมทำให้สังคมนั้นแย่ลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร ภูวรัตนาวีโร (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครและภาพสะท้อนสังคมที่ปรากฏในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ พบว่า ภาพสะท้อนครอบครัว ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว บทบาทของครอบครัวที่มีต่อตัวละคร และปัญหาครอบครัว ในส่วนของภาพสะท้อนปัญหาสังคม ได้แก่ ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาการพนัน และปัญหาสุรา หรือแอลกอฮอล์ และการวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ ทำให้ทราบว่าภาพสะท้อนครอบครัวด้านการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อลักษณะนิสัยของตัวละคร และภาพสะท้อนปัญหาสังคมด้านต่าง ๆ

3. การศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา ได้มีแนวทางการแก้ปัญหาของเยาวชนซึ่งเป็นแก้ปัญหาที่ปรากฏของตัวละครสะท้อนให้เห็นถึงครอบครัวที่ไม่สามารถให้คำปรึกษา และคำชี้แนะในสิ่งที่ถูกต้องให้แก่ลูก ย่อมส่งผลให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสมตามมา การแก้ปัญหาของเยาวชนด้านครอบครัวที่ไม่ถูกต้อง ย่อมส่งผลให้ลูกไม่รู้จักระเบียบการแก้ปัญหา การหาทางออกที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด ซึ่งการแก้ปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสานั้น เป็นการแก้ปัญหาที่เยาวชนไม่ได้คิดไตร่ตรองให้รอบคอบ ถึงผลดีและผลเสียที่จะตามมาจากการกระทำของตนเองซึ่งขาดการยับยั้งชั่งใจ รวมถึงการทำให้ครอบครัวเดือดร้อนในการกระทำของตนเอง ดังนั้น การป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเยาวชนควรเริ่มจากครอบครัวเพราะครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากที่สุดในสังคม และหน่วยงานอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันเพื่อให้เยาวชนเหล่านี้เป็นอนาคตที่ดีของชาติต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ LU YANWEI (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ภาพสะท้อนสังคมไทยในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล “เซเวนบุ๊กอวอร์ด” พ.ศ.2558-2560 ผลการวิเคราะห์ พบว่า วรรณกรรมเยาวชนสะท้อนปัญหาสังคมไทย และแนวทางแก้ไขปัญหา ได้แก่ ปัญหาด้านครอบครัว แก้ไขโดยคนในครอบครัว สามัคคีกับภรรยาให้มีความเข้าใจกัน ให้ความสนใจและความอบอุ่นกับลูก และปัญหาในสังคม แก้ไขโดยคนในสังคมไทย รักษาธรรมชาติ มีความสามัคคีกับคนอื่นมีความขยันหมั่นเพียรในหน้าที่การงาน

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา ทำให้เห็นการใช้ภาษาที่สะท้อนถึงความคิดและการกระทำของตัวละครผ่านถ้อยคำและบทบรรยายที่สื่อสารออกมา ทำให้เราเข้าใจข้อจำกัดและวิถีคิดของเยาวชน ซึ่งเราที่เป็นผู้ใหญ่ต้องให้คำแนะนำอย่างผู้มีประสบการณ์ในชีวิตที่พร้อม

จะตกเดือน ให้อภัย และให้โอกาสพวกเขาได้เติบโตขึ้นในทุกด้านต่อไปในวันข้างหน้า และความสำคัญของสถาบันครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลถึงพฤติกรรมของเยาวชนที่ประพฤติตนเหมาะสมและไม่เหมาะสม จากนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา ผู้เขียนได้นำเสนอสองครอบครัวที่มีความแตกต่างทางฐานะ การเลี้ยงดู เมื่อทั้งคู่อยู่ในวัยที่เป็นเยาวชนซึ่งเป็นวัยที่ครอบครัวควรดูแลเอาใจใส่ เพราะเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ อยากเรียนรู้ในสิ่งใหม่ ๆ ส่งผลให้ตัดสินใจในการหาทางออกที่ทั้งคู่คิดว่าดีที่สุด โดยไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบต่อครอบครัวที่ต้องแก้ปัญหาในสิ่งที่เยาวชนได้กระทำลงไป แลย่อมเกิดปัญหาสังคมในเรื่องของการตั้งครรภ์ก่อนวัยเรียน ตลอดจนการถูกหลอกไปขายบริการทางเพศ จากปัญหาของเยาวชนทุกหน่วยงานควรให้ความสำคัญ โดยการให้ความรู้แก่ครอบครัว เปิดโอกาสให้เยาวชนได้แสดงออกด้านความคิดเห็น รวมถึงยอมรับฟังเยาวชนให้มากขึ้น เมื่อเยาวชนได้ถูกเลี้ยงดูและปลูกฝังในสิ่งที่ถูกต้อง ย่อมส่งผลให้สังคมมีความสงบสุขตลอดจนสามารถพัฒนาชุมชนและประเทศชาติต่อไปได้

ประโยชน์ของการวิจัย

1. การวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนจากนวนิยายเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน เพื่อนำมาใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาได้
2. การวิเคราะห์ภาพสะท้อนปัญหาของเยาวชนในนวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา สามารถนำมาปรับใช้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหลักในนวนิยายเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา มาวิเคราะห์เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างในการใช้ชีวิตของตัวละครหลัก
2. ควรมีการวิเคราะห์ความขัดแย้งภายในครอบครัวของตัวละครหลัก ซึ่งเป็นสาเหตุที่ส่งผลถึงพฤติกรรมของเยาวชนที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- กมลพรรณ ชีวพันธ์ศรี. (2547). “แนวทางการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนในยุคปัจจุบัน” วารสารสำนัก
อนามัย, 3(1).
- จิราพร ภูวรัตน์วิจิตร. (2558). การวิเคราะห์ตัวละครและภาพสะท้อนที่ปรากฏในนวนิยายของกนกวลี
พจนปกรณ์ (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2523). สัมมนาการใช้ภาษาปัจจุบัน (ไทย413) (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร
การพิมพ์.
- โบทัน (นามแฝง). (2542). นวนิยายกว่าจะรู้เดียงสา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- มยุรี จารุปาน และคณะ. (2555). ปัญหาเด็กและเยาวชนกับการส่งเสริมอาชีพ. เอกสารการสอนชุดวิชา 70422.
(พิมพ์ครั้งที่ 11). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สมพงษ์ จิตระดับ และ อัญมณี บุญเชื้อ. (2551). หนังสือหลักสูตรสิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน องค์การยูนิเซฟประเทศไทย กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นกระทรวงมหาดไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2543). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ: เอส.อาร์.พรินติ้งแมสโปรดักส์.

สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์. (2552). กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในวัจนกรรมการดัดเตือนในภาษาไทย. วรรณวิทัศน์. 9(61).

Lu, Y. (2562). ภาพสะท้อนสังคมไทยในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัล “เซเวนบุ๊กอวอร์ด

พ.ศ.2558-2560. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.

Mengxiao, S. (2561). การวิเคราะห์ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายจีนภายในที่ประพันธ์โดยชาวไทย (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.